

563 YTTRANDE VID EKONOMIEDEPARTEMENTET 28.II 1866

RA, Senatens arkiv

Senatorn Snellman – var beträffande frågan om utmyntning till finskt mynt af å banken förvarade silfver rubels stycken och desamma beskaffenhet, liksom äfven rörande uppköp af silfver plantsar för legeringen af rubel silfret, af enahanda åsigt med Friherre von Born, likväl med den skiljaktighet att Senatorn icke ville bestämma något begränsadt belopp af dessa rubels stycken, utan förordnade att det deraf erforderliga, beloppet skulle efter behof intill nästinstundande seglationstid till myntverket utlemnas; derjemte ville Senatorn anmoda Bankodirektionen att emellertid så begå att silfverplantsar i utlandet upphandlades och med första öppet vatten instundande vår efterhand hitinhemtades för att myntverket vid behof i föreskrifven ordning tillhandahållas; för hvilket ändamål och på det att utländsk valuta till inköpet icke måtte saknad Senatorn berättigade Direktionen härtill använda de valutor, hvilka nu vore reserverade såsom säkerhet för de af hypoteksföreningen deponerade medel samt i stället såsom sådan säkerhet reservera banken tillhörande metalliskt mynt till motsvarande värde.

564 J. V. SNELLMAN – A. ARMFELT I.III 1866

RA, A. Armfelts brevsamling

Högvälborne Herr Grefve.

För Högvälborne Herr Grefvens medverkan till det snara och lyckliga afgörandet af frågorna om Ryska skiljemyntet och om kreditivlånen, äfvensom för det gunstigst till mig aflåtna telegrammet angående det sistnämnda, får jag äran frambära min vörnadsfulla tacksägelse,

Den ännu oafgjorda frågan om fullhaltigt pennimynt brådskar på intet vis. Deri såsom i nedsättandet af pennimyntets obligatoriska gångbarhet är mera sken och förment politik, än allvar. För min del har jag i dessa frågor följt andras vishet åt. Likväl är det principiellt origtigt att hafva något underhaltigt mynt, och när vi kunna hinna dermed, må det vara väl att göra ändring häri.

Med afseende å tillgångarnes ringhet och osäkerhet vore det en olycka att nödgas börja med den dyrare vägen Tavastehus Tammerfors, än mera att börja med båda. Faktiskt är: 1:o att Ständernas svar intet innehåller om någondera jernvägens företråde; 2:o Att detta är afsigtligt, en följd af votering i Justerings och Expeditionsutskotten; 3:o att orden »i följande ordning» i den af Senatens Plenum utfärdade Författningen äro en blunder, utgöra ett godtyckligt tillägg; 4:o att i två à tre års tid statsverket får tillskjuta nödiga medel, utan något bidrag af Ständernas anslag för ändamålet.

Tillståndet i synnerhet i Kuopio län är bekymmersamt, dock icke sådant det i tidningarne skildras. Vi äro dock i stånd att hjälpa i hufvudsak, till afvärijande af verklig hungersnöd. Guvernörens begäran om ytterligare anslag inväntas.

Med djupaste Vördnad har jag äran framhärda

Högvälborne Herr Grefvens
aldra ödmjukaste tjänare
Joh. Vilh. Snellman

Helsingfors d. 1. Mars 1866.

P. S. I dag börjar utväxling af 2 och 1 Markstücken.

10

565 *G. VON ALFTHAN – J. V. SNELLMAN 7.III 1866*
HUB, JVS handskriftssamling

Högädle Herr Senator och Riddare.

Åberopande mitt på förmiddagen afsända telegramm, utbeder jag mig att få tillägga några ord, med anledning af Herr Senatorns mig denna morgon tillhandakomne ärade skrifvelse af den 2:dra dennes.

20 Anslaget åt fattigvårdstyrelserna begärdes och erhöles icke för Kajana härad ensamt utan för hela länet; derföre hafva också vederbörande nödställda församlingar inom andra härader fått sin anpart deraf och emedan jag ännu har 3 000 *Bm*, och circa 100 T^{unno}r Spannmål i behåll, ansåg jag mig denna gång icke böra begära förstärkning.

30 Såbeskaffade lån som dessa, äro i allmänhet icke omtyckta uti de af förrigt betydligt skuldsatte församlingarne; då medlen icke omedelbart komma de besuttna tillgodo, men dessa måste svara för återbetalningen, så föredrager man ibland, att låta sina fattiga gå och tigga, isynnerhet om man har någon stad nära tillhands.

40 Törnåwa församling företog sig att sammanfösa sina fattiga uti Kompanier om 50 personer, män, qvinnor och barn, med sådan anordning, att dessa alla 24 timmar skulle byta om nattläger. Så snart jag fick kännedom om denna monstrositet, anbefalle jag Kompaniernas upplösning och erbjöd församlingen ett lån; det sednare afbjödes och angående det förra förklarades, att församlingen ansåge den tillgripna utvägen såsom den förmånligaste, »för att göra det rätt obehagligt för de fattiga». Jag var till slut tvungen att skicka länsman dit med förklaring, att fattigvårdsstyrelsen skulle ställas under tilltal inför laga domstol om »kompanierna» icke genast afskaffades; detta skedde nu änteligen, men nerffebern hade redan hunnit bryta ut ibland dessa olyckliga,

Ifrågavarande är nu visserligen ett undantagsfall; våra fattigvårdstyrelser bjuda i allmänhet till att göra sitt bästa för att förekomma tiggeriet. Något »härberge» å la Kuopio hafva vi här icke inrättat, och detta med rätta, emedan en sådan inrättning skulle inverka ofantligt attraherande; i stället ämna vi nu föranstalta en insamling af vårutsäde åt de obesuttna.

50 Åtgärd om uppköp och transport af mjöl för undsättningsarbetena nästa vår, vidtogs genast efter det Senatens bifall till de begärda anslagen utföll. Derigenom erhöles det billigare, för 36 å 38 Mark pro matta och äro sålunda anskaffade: 75 Mattor till Rovaniemi, 50 för Pelso, 75 för vägen söder om Uleå träsk och 30 för sänkningen af Hyrynsalmi backorna.

Angående kornutsädet öfverenskom jag med vederbörande såväl i